

Nr 35.

Ankom till riksdagens kansli den 15 maj 1936 kl. 12 m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckta motioner om skattefrihet för sådana avgifter, som influtit till idrottsförening vid vissa tävlingar eller uppvisningar.

(2:a avd.)

I två likalydande, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, nr 254 i första kammaren av herr *Torsten Ström* m. fl. och nr 452 i andra kammaren av herr *Holmström* m. fl., har hemställts,

»att riksdagen måtte besluta följande ändring i punkt 1 i de till 19 § kommunalskattelagen fogade anvisningarna:

till 19 §.

1. Fattigunderstöd, begravningshjälp — — inkomst. Detsamma gäller i fråga om till andra föreningar än bostadsföreningar influtna medlemsavgifter (jfr 24 § sista stycket) ävensom sådana avgifter, som influtit till idrottsförening vid tävling eller uppvisning i icke-professionell idrott.»

I 19 § kommunalskattelagen hava angivits de förvärv, som icke äro hänförliga till skattepliktig inkomst. Enligt punkt 1) av anvisningarna till nämnda lagrum äro fattigunderstöd, begravningshjälp, natura- och andra förmåner, som utgått till värnpliktig i och för värnpliktstjänstgöringen, underhåll, som lämnats fånge eller patient å hospital, m. m. dylikt icke att hänföra till skattepliktig inkomst. Detsamma gäller även i fråga om till andra föreningar än bostadsföreningar influtna medlemsavgifter.

I 53 § 1 mom. d) kommunalskattelagen upptagas vissa institutioner, vilka äro skattskyldiga endast för inkomst av fastighet. Till sådana institutioner höra bland andra kyrkor, akademier, vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, sjukvårds- och barmhärtighetsinrättningar jämte andra fromma stiftelser.

I motionerna har framhållits, att frågan om beskattningen av inkomst av inträdesavgifter vid av idrottsförening anordnade tävlingar genom ett av regeringsrätten den 8 februari 1935 (*R. Å. 1935 ref. nr 8*) meddelat utslag lösts i den riktningen, att sådana inträdesavgifter ansetts utgöra skattepliktig inkomst. Genom detta utslag hade frågan om idrottens beskattning kommit i ett förändrat läge. Tidigare hade nämligen — åtminstone utom i något

enstaka undantagsfall — dylika inträdesavgifter icke betraktats såsom skattepliktig inkomst. Vidare har framhållits, att ifrågavarande tävlingar icke vore anordnade i förvärvssyfte, samt att avgifterna uttoges främst för att täcka de med tävlingarna förenade kostnaderna ävensom, i den mån inkomsterna överstege de direkta utgifterna, vissa andra med den idrottsliga organisationen och verksamheten i övrigt förenade utgifter såsom för organisationsarbeten, underhåll av tävlingsbanor, propaganda m. m. Dessa kostnader stode i så nära sammanhang med inkomsterna av tävlingarna, att dessa sistnämnda icke borde ses isolerade. Härtill komme idrottens utomordentligt stora allmänna och sociala betydelse. Statsmakterna hade även beaktat detta intresse och anslog årligen avsevärda belopp till idrottens främjande. Motionärerna hava ifrågasatt sådan ändring av 53 § 1 mom. d) kommunalskattelagen, att idrottsföreningar bleve hänförliga till i detta lagrum upptagna rättssubjekt (fromma stiftelser med flera). Då motionärernas avsikt emellertid icke vore att söka åstadkomma någon lindring i idrottsföreningarnas beskattning utan allenast ett bibehållande av den tillämpning, som så gott som överallt praktiserats, hava motionärerna endast hemställt, att avgifter, som influtit vid tävling eller uppvisning i icke professionell idrott, måtte undantagas från beskattning.

Utskottet.

I likhet med motionärerna anser utskottet den icke professionella idrotten äga stor betydelse samt vara förtjänt av stöd för sin verksamhet från det allmännas sida. Utskottet ifrågasätter emellertid lämpligheten av att detta stöd beredes genom befrielse från skatt för ifrågavarande avgifter. En dylik skattelindring skulle nämligen huvudsakligen komma de större, i ekonomiskt hänseende bäst ställda föreningarna till godo, medan däremot de mindre föreningarna, vilka i regel torde vara i största behov av understöd för sin verksamhet, skulle erhålla relativt ringa nytta av en lindring i sin beskattning. Vad härefter angår förslaget ur principiell synpunkt finner utskottet det vara betänkligt att förorda ändring i ifrågavarande bestämmelser i punkt 1 av anvisningarna till 19 § kommunalskattelagen beträffande ett visst rättssubjekts särskilda slag av inkomst. En sådan ändring kunde lätt föranleda krav på skattebefrielse för viss inkomst från andra institutioner med samhällsgagneligt syfte, vilka i beskattningshänseende för närvarande äro likställda med idrottsföreningarna och vilka liksom dessa använda inkomsten för sin verksamhet. Vid nu angivna förhållanden och då ifrågavarande spörsmål bör bliva föremål för närmare övervägande efter en mera ingående undersökning än den utskottet kunnat verkställa, anser sig utskottet icke kunna biträda motionärernas hemställan. Härvid har utskottet jämväl beaktat, att Kungl. Maj:t den 24 januari innevarande år tillkallat särskilda sakkunniga för att verkställa utredning rörande den kommunala beskattningen jämte därmed sammanhängande frågor. Då det torde kunna förväntas, att de sakkunniga komma att ägna även nu förevarande spörsmål den uppmärksamhet, detsamma ur olika synpunkter kan förtjäna,

anser sig utskottet sakna anledning att i frågans nuvarande läge närmare än som skett uttala sig angående det föreliggande förslaget.

Utskottet hemställer därför,

att de likalydande motionerna I: 254 av herr Torsten Ström m. fl. och II: 452 av herr Holmström m. fl., om skattefrihet för sådana avgifter, som influtit till idrottsförening vid vissa tävlingar eller uppvisningar, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 15 maj 1936.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOH. NILSSON.

Närvarande: herrar Nilsson i Kristianstad, Bårg i Katrineholm, Jönsson, Ericson i Göberga, Nilsson i Landeryd, Hjalmarsson, friherre Lagerfelt, Lithander, Lövgren i Boden, Nylander i Stockholm, Olsson i Gävle, Olsson i Ramsta, Sjödahl, Larsson i Örbyhus, Myrdal, Werner i Hultsfred, Andersson i Dunker, Blomquist, Brännström i Skellefteå och Mårtensson.